

Sorg och lust gör
ett tilsamman,
när, hwad ewig
himmelsk gamman
wärckar hoo...

Asplund, Ericus Michaelis

*1700-1829 81 Cbza Fo1. 1709
Biugg*

National Library
of Sweden

Sorg och Lust gör ett tilsamman/
 När/ hwad ewig Himmelsk gamman
 Wårckar hoos en Salig Siäl/
 Andre håffteigt åfwen qwål.

Lä
 Then Högkrewyrdige och Högwällärde Herren/

Herz **G E O R G I U S**
B I S H O P

Långe meriterad KyrckioHerde i Wasa
 och Adustasari/

Och

Wpcket Berömlig Probst
 thesammasstädes/ samt i the ther näst omliggande
 församlingar/

Warde

Med Sorg och Tårar i sin Graf och Lägerstad införd
 den 28 Octob. 1709.

N T Folcket träffar snedt och offta korpwijs glamma/
Thet undrar ingen/ som lärdt kanna Folckets art.
Men mehra sällsamt är/ och säjes ej så snart/
At offta samma ting äntå ej är thet samma:
Ty man båd' ondt och godt om samma ting kan mena/
Som doch uti sig sielf ey bytz/ men blijr thet ena.

Ett barn enär thet först uhr waggan börjar krypa/
Och med sin trisa fram och åter rulla kring;
Så snart thet rijset seer/ O! hwilken faaslig ting!
Strax blijr thes löije alt/ strax börja ögon drypa.
Men fadren wet doch wähl/ at thet til bästa länder/
Whuru sådant tijdt mot mansins wilja händer.

En ann/ som blifwit frj en sådan barna-aga/
Är nu sin egen Man sin förra fruchtan qwitt/
Ach huru skulle han (om elljest wore fritt)
Blij åter barn på nytt/ och förra leken draga.
Thet han tilförne war/ thet will han åter blifwa/
Ett barn thet will igen till högre ålder klifwa.

En wille gärna nog then swära sysslan lämna/
At liggia på sin säng och icke komma fort.
Doch tör och finnas then/ som springer hjt en hiort/
Som doch then andras fehl sin lycka skulle nämna.
Och är måst undersamt wed ett så ojämt byte/
At en will stattas säll utaf then andras lyte.

Man har thet noggsamt sedt i these swära tijder/
Tå hela jorden står beklädd med bara tält:
Man har thet sedt hos them/ som resa uth i fält:
Then ena styndar fort/ then andra sachta strjder.
Then ena will til wäggs/ then andra will bli hemma/
Then ena leer åt sär/ then andra gråter blemma.

En Siöman när han i en säker hamn får wara/
Han leer åt haffens bruns/ och ledes wid sitt land:
Helt annors dömmet then som länge söker strand/
Men måste mot sitt hopp bland willa wägor fahra.
Then ena brukar wind; then andra måste töfwa/
Så önskar ena thet then andra mänd bedröfwa.

En köpman salkar ut sin wahra bäst han hinner/
Then andra prutar på thet måst han nån sin kan/
Så gödra bägge/ hwad som hwar tycks bäst stå an:

Låt

Låt stanna äntlig så/ at en omsijder winner/
Så blije then enas winst then andras större skada/
Then ena går hel tarr/ then andra måste wada.

Hwad kan man likna wid then liufwa Solens strålar?
Hwad will man statta mot then värma han of geer?
Hwad stjernors täcka glantz/ när man then noga seer
Hwad Månens skåpnad/ rå han fritt på fältet prälar?
Doch haa ey håller the beröm wed alla tijder/
När theas wärckan giör/ at Amptman mycket lijer.

Thet finnes så wid alt/ när man thet rätt betäncker/
Hwad är så fint och så aldeles hammar = slätt?
Thet offta krotot är/ som tyckes wara rätt/
Ey är thet altid gull/ som of för ögon blänker.
Om man exempel will uppå exempel rada/
Fins ingen nytta/ som ey äfwen har sin skada.

Men hwad begynner iag på diupa hafwet plichta/
Och söka ankargrund ther ingen båt fins?
Ey giörs här mehr behof/ om iag än mehra mins//
Iag öfrigt går förbi/ och låter sorgen dichte:
Then sorg/ som icke mig allena mände griipa/
Men giör at mången ann i samma röö får pipa.

Tin död O! sälla Man/ giör mångens ögon wata/
Tin död/ som i sig sielf en idel winning är/
Then alla fromma mehr än lifwet hålla tår/
Then samma samma giör/ at wij så häfftigt gråta.
Så giör thet samma ett/ at tu tig ewigt gläder/
Och at man wid tin graf ett sorga = qwåde qwäder.

Men hwad? hwad är thet doch/ som of så swära trycker?
Tin död? thet är tin frögd. Hoo then misfunna töe?
Doch som han öpnat dig en liufig Himla-Döhr/
Han och tillijka of tin godhet återlycker.
Så bör man wachta sig/ at man ey Himlen fyller/
Hwad ena handen tår/ then andra åter fyller.

Doch ho kan stilla sig och låta sorgen sakra?
Hoo ey beklaga will/ när man besinner grant/
Hwad sacknad alla taa af sådan Himlens pant?
Iag menar ingen låar sin ögon kunna spara.
Och huru skulle iag rå tröst åth andra gifwa/
Som icke engång kan min egen sorg beskrifwa.

Iag

Jag borde/ om ey mehr/ the tacka dygder räkna/
Som i tin lefnad lyst: Tin oförtrutna sligt
At wårda Christi hiord/ Tin Gudlighet/ titt nijt;
Men hoo kan hinna sligt med råtta färgor tekna?
Tit Namn begriper alt; at hwar thet endast nämnes/
För Effter-wårlden strax en dygde-regel lämnas.

Doch fast iag glömmar alt/ så kan iag icke glömma
Then gifmildhet/ som Tu mot mig och andra wijsst/
Hwar med tu mångens sorg/ rått som en Fader list;
Ach! huru skulle iag then kunna rått berömma?
Men hwad iag icke kan/ iag androm gärna unnar.
Thet blije Titt råtta Lof/ thet GUD thet sielf förkunnar.

Så har Tu åntlig fördt tin wandel så til ånda/
At/ fast tin matta Kropp till hwijlo måste gå/
Skall doch Titt Namn hos oss i wördsamt minne stå/
Till thes at Solen af sitt lopp will återwånda.
Tröz någon af-undz tand tin döda been skal gnaga/
Ell' kunna till ett strå titt wårda Lof förswaga.

Och om ån någon fins/ som wille sligt förmena/
Han lär doch aldrig sielf kändt dygdens råtta art;
Hwar af man gör thet slut/ som elljest följer klart/
At han sig nåpplig lär ett sådant Namn förtiena.
Så kysser iag nu sidst med tack på Tina Bährar/
O! trefalt Sälla Man/ och sluter alt i Lährar.

Rögd't genom Thet Sorgbundne Husets
mycket förbundne

Tienare

ERIC: ASPERUND.

